

» UMĚLCI NAPŘÍČ ČASEM

JANET SOBEL

Janet Sobel, narozena jako Jennie Olechovskiy, je jedna z méně známých abstraktních a expresionistických umělkyní. Janet se narodila v roce 1893 v městečku Katerynoslav na tehdejší území Ruska (dnes již Ukrajiny). Neměla jednoduché dětství. Její otec zahynul při ruském pogromu a ona se byla po jeho smrti nucena se svou matkou, porodní asistentkou, a sourozenci přestěhovat na Ellis Island v New Yorku. Již v šestnácti letech se provdala a se svým manželem měla pět dětí.

Malířskou kariéru začala v době, kdy byla matkou. Nejčastěji malovala abstraktní obrazy, pro které využívala formu lití a rozstříkávání barvy, později známou jako dripping, a proslavenou malířem Jacksonem Pollockem, anebo obrazy s výrazně expresivními figurálními náměty. Její syn si všimnul jejího nadání a představil díla emigrantským surrealistům. To vedlo k několika výstavám jejích děl. Obrazy často reagovala na traumatické zážitky z dětství a malovala dost přesvědčivé výjevy z války.

Janet byla demokratička, a to jí později přivedlo k filozofovi Johnovi Deweyemu. Ten o ní napsal katalogové prohlášení v Puma Gallery v New Yorku. Tímto prohlášením její popularita stoupla ještě více.

Další velkou změnu způsobila kritika, která nebyla moc příznivá. Vše odstartoval článek od Clementa Greenberga, který ji označil za amatérku a vysmíval se jejímu talentu. Podle něj to nebyl žádný talent, ale jen práce ženy v domácnosti. Tímto článkem srovnává dílo Jacksona Pollocka a Sobel. Pollockovu práci označuje za mnohem hodnotnější a výrazně lepší. Málokdo se pozastavuje nad tím, že Pollockova objevená „americká“ metoda byla již dříve objevena právě Sobel, emigrantkou z Evropy.

Janet Sobel v roce 1968 umírá, ale její díla stále obohacují svět.

Hana Janušková

» MOTÝL
NA POKRAČOVÁNÍ

Je nádherná, ale její bývalý ji nechal věřit, že úplně zbytečná, že ji už nikdo milovat nebude a že není ani trochu hezká. To ty ji vidíš ale úplně jinak, má nádherné oči, že? A taky úsměv, je to hodný člověk, který má cíle a vize, ačkoliv ani neví, co bude zítra, občas se ztrácí, ale i tak nikdy nezhasne její jiskra. Taky hodně mluví, je extrovert, ale svoje nejhlubší pocity dusí, víš hodně o její rodině i přátelích, ale vlastně ti to nevdá, protože jsi introvert a rád nasloucháš druhým.

Usmíváš se jako idiot pokaždé, co ji spatříš, a neříkej mi, že ne. Máš ji rád proto, jaká je, má velké srdce a je to skvělá kamarádka, ví, co říká a stojí si za svými názory, má energie na rozdávání, že se občas divíš, kde to sakra bere. Svým přátelům by chtěla vždy pomoci a na druhých jí záleží až moc, ty moc dobře víš, že přesně takové lidi druzí hodně zneužívají. Občas se na sebe koukáš a říkáš si, jak je možné, že tak hezká holka, kterou chce tolik kluků a je navíc vtipná a milá, si mohla vybrat někoho jako jsi ty, ale moc dobře uvnitř sám víš, že k sobě potřebovala povahu jako jsi ty, někoho, s kým bude sama sebou, a bude tě mít ráda. A když dlouho mlčí, víš, že něco není na sto procent v pořádku, jenže víš, že kdybys na ni naléhal, tak se akorát víc uzavře a neřekne ti, co se děje, anebo se nepříjemně ošije ostrým tónem v hlase, takže zmlkneš i ty, a jen ji chytneš za ruku, aby věděla, že tam jsi. Byl jsi to celou dobu ty, na koho se vždy podívala, když přišla do práce, věnovala ti jeden ze svých pohledů, a poté se za tebou stavila vždycky chvíli předtím, než jsi odcházal domů, když ona šla na pauzu. Vždy se tě ptala, jaký máš den a do kdy jsi v práci, ve chvíli, kdy ses modlil, ať už změna skončí, ti ji právě ona přišla zlepšit. Když ona znučená svou prací zvedla oči a uviděla tě naproti sobě, jak procházíš, abys ji pozdravil, rozzářily se, a tys sám sobě v hlavě dokola opakoval, že se nesmíš zamilovat, protože tato osoba nikdy nemůže opětovat tvé city.

John Benz 8.6.2015

Emi Tin
wattpad: @emixtin

» MB24

Prosinec

1. LOFT – literárně-hudební večer 18.00

3. Surrealistická výstava – Jan Vítek 18.00

6. Umění (vy)stavět renesanční Itálii – přednáška 18.00 (Adam Dostál)

9. Od konceptu k dernisáži – seminář Jana Vítky produkčního v MeetFactory 9.00

13. Stojí Váš vkus za hovno? – přednáška 18.00

15. Atmoška 17.30

20. Dějiny umění v kostce – přednáška 18.00 (Adam Dostál)

MATKY BOŽÍ 24

JIHLAVA

» POEZIE

Impulz

Kéž by vypočítat se to dalo někde dočíst
andělská čísla už neví jak jinak mi to říct
ze snů nevyluštím, co to má být.
Cítím se jako kniha, psaná z impulzu
improvizace, žádné odstavce
bez přestávky psaná,
jen chvílemi tři tečky, věta dokončena...
Žádná kompozice, možná ani děj
jen neustálý chaos točící se kolem něj.
Budme upřímní, část mě to chce zpět,
ale ta druhá brečí doteď.
Četla jsem kus z textů z roku 2020
Brečela jsem, ale snad prvně
kvůli sobě

Monika Pačanová
@nnympf

jihlava

město brutalismu a entit zvláštních,
město v zasmužilých temných pláštích
posledního režimu.

betonu masivní kvádry
jímají buněk stovky
s rozžhavenými jádry.
jímají sta bytů
s žárovkami,
devadesát wattů.

na lodžii, v krytu
kouří starý pán
válce z automatu
samoten a sám

v torzu tkví mu přesto
rudé hvězdy stín
na jihlava město.

i radost, i splín,
každá flaška vodky,
rozmazaná fotky
na tom našem pérone.

při podzimu kráčí bosa
po koberci z nedopalků,
skrz ulici mistra husa,
starou duklou, kolem parku
hledám kvartýr, kde pod schody
ukrývá se kolárna.
tam vedou mě nohy z hospody.
kosov, bedr, plovárna.

Adriana Lexová

» KDY KDE CO ANEB MUST GO

PROSINEC

- 2. v D CLUBU – SMACK ONE
- 9. v SÁLU RADNICE – NEZMAŘÍ
- 9. v DOMU GM – MALÁ HUDBA
- 9. v DIODU – JETO, JAK TO JE
- 11. v DĚLNÁKU – TECHTLE MECHTLE
- 12. v HDJ – DUO ARCOS
- 16. v HDJ – VENTOLIN
- 17. v DIRTY FAMILY – PIO SQUOD + JAMES COLE

» VYLOVENO

Bytí je čas?

Říká se, že čas zahojí všechny rány. Lidé tak čekají na den, kdy jim někdo řekne: „Tak, už jsi vyléčen, můžeš pokračovat ve svém životě.“ Jako kdyby svůj život někdy opustili. Jakoby se mohli navrátit do starých kolejí. Ale jakmile staré koleje opustíme, zaniknou, změní se. Už se nemůžeme vrátit. Nejde to, protože staré koleje už nejsou takové, jaké bývaly. Lidé si snad myslí, že vše okolo zůstane stejné. Ale svět nečeká na to, až se vrátíme. Svět žije i bez nás, mění se. A my si neuvědomujeme, že se také postupem času měníme. Což by mohlo znamenat, že i my budeme ten svět vnímat jinými očima. Naši proměny si často z různých důvodů neuvědomíme. Pak se občas stává, že se divíme, že okolo nás je vše jinak. Naštve se. Vybíjíme si svou frustraci na okolním světě, který už není takový, jako byl dřív. A to nám vadí. Ale to, co hlavně není jako dřív, jsme my. Jen to nevidíme.

Žofie Hartmanová

Přední strana:
Jakub Pavlíček

Uvnitř:
Milky Way
Janet Sobel

Stále v pohybu
Tereza Fabešová

Své příspěvky posílejte na e-mail:
redakce.symfonie@seznam.cz